Ο επίσκοπος Giacomo Suretto

Ο λατίνος επίσκοπος Giacomo Suretto (αλλού απαντάται Soretto) ποίμανε την περίοδο 1555 - 1575. Υπήρξε δε κανονικός της αρχιεπισκοπής Κρήτης για μεγάλο χρονικό διάστημα πριν και κατά τη διάρκεια της θητείας του ως ιεράρχης Μυλοποτάμου. Ο Jacomo Suretto διαδέχτηκε τον Διονύσιο Zanettini, το 1555, με τον όρο, ο νέος επίσκοπος να καταβάλει χρηματικό ποσό ετησίως στον απερχόμενο αρχιερέα, κάτι σαν σύνταξη. Αυτό ήταν πάγια πρακτική των εκκλησιαστικών στελεχών της εποχής να πληρώνουν υπέρογκα ποσά τους προηγούμενους επισκόπους, που παραιτούνταν απ' το αξίωμα.

Ο Suretto το 1545 πλήρωνε παπική δεκάτη και εισέπραττε εισοδήματα απ' το κανονικάτο του. Το ίδιο έτος συναντάται να εισπράττει μεγαλύτερα εισοδήματα απ' την εκκλησιαστική περιουσία που κατείχε στη Χερσόνησο. Υπήρχε δε παπικός υπάλληλος που ήλεγχε συστηματικά τα εισοδήματα του κλήρου, διορισμένος απ' την Αποστολική έδρα, για τον καθορισμό της δεκάτης και την αποφυγή των όποιων ατασθαλιών απ' τους επισκόπους της Κρήτης. Στο Μυλοπόταμο απ' τις καταγραφές, οι λατίνοι αξιωματούχοι εκμεταλλεύονταν καλλιεργήσιμη γη (χωράφια για σπορά δημητριακών, λιναριού, βάμβακος), αλλά και αμπέλια, κήπους, σπίτια και μύλους. Το 1561 ο λατίνος επίσκοπος Jacomo Suretto, νέμονταν 168 χωράφια, 95 αμπέλια, 31 κήπους, 8 μύλους και 114 οικίες.

Όλα αυτά εντοπίζονται σε τέσσερις περιοχές της καστελλανίας του Μυλοποτάμου: α) στους οικισμούς Επισκοπή, Άγ. Ιωάννη και Κάλυβο, β) στους οικισμούς Κεραμωτά και Κρασούνα, γ) στο βασιλικό Πέραμα και δ) στο Καστέλι (ή Πάνορμο) στη βόρεια ακτή του νησιού. Η καταβολή των ενοικίων γινόταν συνηθέστερα σε είδος (σιτάρι, κρασί) και σπανιότερα σε χρήμα. Ο συνηθέστερος τρόπος μίσθωσης ήταν εκείνος των 29 ετών με δυνατότητα αναμίσθωσης για ακόμα 29 έτη. Έτσι απέφευγαν τη χρησικτησία που ξεκινούσε στα 30 χρόνια. Μέσα στα 29 έτη μισθώσεως εφαρμόζονταν το πλάνο της διετούς αγρανάπαυσης.

Τα έσοδα απ' τα ενοίκια κάλυπταν: α) την παπική δεκάτη, β) τις εισφορές του βενετικού δημοσίου, γ) τη μισθοδοσία και την κάλυψη της διατροφής του υπαλληλικού και υπηρετικού προσωπικού, δ) τη μισθοδοσία των καθολικών ιερέων, ε) τη συντήρηση και τον εξοπλισμό του ναού, στ) την τέλεση των λειτουργιών, ζ) τις αμοιβές των εκτάκτων ημιονηγών, που εκτελούσαν δρομολόγια και φυσικά, η) την επισκευή των εγκαταστάσεων. Για την κάλυψη των ιερατικών αναγκών είχε προσληφθεί και ένας δεύτερος ορθόδοξος ιερέας με μικρότερο μισθό, εξαιτίας της έλλειψης λατίνων ιερωμένων. Στο αρχιερατείο επίσης, συναντούμε την περίοδο της ανακατασκευής του οικοδομήματος του ναού: τον κανονικό Ιάκωβο Zancarolo (από χανιώτικη οικογένεια ευγενών), τον κανονικό και αρχιδιάκονο Μυλοποτάμου Ιάκωβο Γαβαλά, το θησαυράριο και κανονικό Βαρθολομαίο Sirigo, που ήταν παράλληλα επίσκοπος της Καστελλανέττας Απουλίας και τον κανονικό, Battista Magno.